

B. N.
309.

Xm. 195.

DISPUTATIO
DE
SIMPLICIUM
MEDICAMENTORUM
FACULTATIBUS

XV.

Ex Capitibus 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16.

*et 17. Libri quinti Galeni de simplicium
medicamentorum facultatibus
collecta:*

ET

Publici exercitij gratia in inclyta Argen-
toratensium Universitate proposita

A

MELCHIORE SEBIZIO,
DOCTORE ET PROFESSORE
Medicinæ, Comite Palatino Cæsa-
reo, ac Reipubl. Archiatro:

Respondente

THOMA GROSSMANNO,
Freystadio-Silesio.

✽(;)✽

ARGENTORATI,

Typis EBERHARDI WELPERI.

M. DC. LI.

DISPUTATIO
DE
SIMPLICIUM
MEDICAMENTORUM
FACULTATIBUS

XV.
Ex Capitulis 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16.
in Medicamentorum facultatibus
collectis

Publici exercitii status in inclita Aegri
totientium Universitate proporia

MELCHIORE SERINIO
DOCTORE ET PROFESSORE
Medicinis, Comite Palatino Cels.
re. ac Reipub. Aegri.

THOMAS GROSSMANNUS
Physicus Aegri.

JAKOBUS TORRATI
Johannes ERHARDI WILHELMUS
M. DCC. LII.

PROBLEMA

I.

Uenam proprie dicantur μαλακικά, emollientia medicamenta, & qualia illa sint? Priusquam Galenus ad hoc quaesitum respondeat, quid scirrhus sit, & ex qua materia genitus, exponit: quia scirrhus emolliendo τὰ μαλακικά cum primis conveniunt. Inquit autem, scirrhum esse tumorem praeter naturam, doloris expertem, sed durum.

Inter eos autem quosdam esse dicit, qui ubi plurimum creverint, simul atque indurati fuerint, non modo dolore careant, verum etiam dulci. ἄνθρωποι sint. & planè ἀνάσθητοι.

Generantur autem ex humore crasso ac frigido, quales sunt in animalium corporibus χολή μέλαινα, atra bilis, & pituita superexiccata. Proinde tumores scirrhosi omnes aut pituitose sunt substantiae, aut atrabilaria, aut ex utroque humore misti.

Medicamenta igitur, quae proprie μαλακικά vocantur, sunt, quae scirrhosis medentur tumoribus, ex resiccata, crassaque pituita prognatis. Eiusmodi tumores potissimum in muscutorum ca-

pitibus, eorumque tendinibus consistere consueverunt. At quæ ab atrabilario succo indurantur, cancrofa sunt omnia, & μαλακτικὰ respuunt.

Quæ verò à lento crassoque humore congelato indurata sunt, calida siccaque postulant phar-
maca: sed non tamen quæ valida sint ac violenta, sed sufficit, ut secundi, aut tertij sint ordinis ca-
lesfacientium, & primi exiccantium. Lib. 9. c. 9.

II.

Sintne in universum omnia μαλακτικὰ di-
ctis gradibus calida & sicca? Negatur: idque
hunc in modum stabilitur.

Si differentia est in corporibus induratis ratio-
ne majoris & minoris, erit illa quoque in medi-
camentis emollientibus, quæ viribus illis respondere
debent. At differentia ratione majoris ac minoris
est in corporibus induratis. Sunt enim alia alijs
indurata magis & minus. Ergo eadem quoque
differentia est in medicamentis, quæ illis mederi
debent.

Illustrat hanc μαλακτικῶν differentiam Gale-
nus aliquot exemplis.

Iusbecilliora enim μαλακτικὰ sunt adeps capri-
nus & gallinarum, & moderatas duntaxat duri-
tates emolliunt.

Valentior gallinarum gallorumque adipe est an-
serinus: caprarum hircinus: validior quoque tau-
rinus. minus tamen quam hircinus.

Modicè quoque emollit medulla cervina, & post
eam vitulina. Talia enim omnia calida sunt &
medio-

mediocriter sicca: & multò magis calefaciunt,
quàm siccant. Hinc si quis ea fortè calida hu-
midaque dicere velit, carpendus non videtur.
Paululùm enim absunt ab ijs, quæ neque hume-
ctant, neque siccant.

Ex emollientium albo validiora sunt ammo-
niacum, thymiana, styrax, galbanum & bdellium
Scythicum. Verùm præstantiora ex illis sunt, quæ
recentia. Inveterata enim validius, quam oportet,
siccant. Quod ipsum quoque usu venit in me-
dulla & adipe. Nam & ipsa vetustate se ipsis
tùm acriora, tum sicciora evadunt.

Hoc ex genere est oleum etiam sicyonium, nec
in postremis quod inveteratum, & ea quæ prepa-
rantur, ut susinum. Ad emollientium classem per-
tinent quoque radix althææ & cucumeris agre-
stis, sive asinini: itemque quedam planta, partim
in oleo, partim in aqua decocta: v. g. folia malvæ
sylvestris, tum cruda, tum cocta. Porcinus præte-
rea adeps vetustatem passus. Sed salis nihil ad-
dere convenit emollientibus. Hoc enim valdè siccatur.

Cætera emollientia, tum simplicia, tum compo-
sita, calida sunt secundo, & interdum etiam ter-
tio ordine: leviter verò sicca. Inesse autem ijs de-
bet virtus ἐμπλαστική, non secus ac suppuranti-
bus. Quantò verò majore vacuandi pollere debent
facultate, tantò utique minùs etiam meatus illi-
tu obstruere. Lib. 5. c. 9.

III.

Quali temperamento prædita sint τὰ σκλη-
ρύνον-

ὑγρότα, indurancia medicamenta? Frigido & humido: cuius generis sunt sempervivum, portulaca, psyllium, lenticula palustris, sobanum: quod tamen non est humidum simpliciter, sed medium inter absolute humectans & exiccans, compositum scilicet ex pugnans facultatibus, nempe exiccante & humectante: idque eam ob causam, quia duplicem in se substantiam habet, terrenam & aqueam. Sed iam non est institutum Galeni materiam medicam κατὰ μέγεθος, in specie & particulariter recensere: verum duntaxat τὰς γενικὰς συνάψεις breviter determinare. Sanè si quid simul refrigeret & desiccet, id quoque indurat. Verum non est ex illorum numero, quae ἰδίως σκληρυντικὰ appellantur. Id quod Galenus sic demonstrat, hoc praemisso fundamento: quod durum corpus efficiatur ἀπὸ ψύξης καὶ πάλλου, congelatione, sive concretionem potius, quam κενώσεως, evacuatione.

Itaque quod remedium vacuat, non congelat, id ἰδίως indurans dici nequit. At quod simul & refrigerat, & siccatur, evacuatione magis, quam congelatione indurat. Ergo ἰδίως indurans dici non potest.

Quae enim corpora indurantur ob evacuationem suae humiditatis, siccata rectius, quam indurata dicuntur: & propterea non emolliuntur, sed humectatione curantur: quemadmodum τὰ συντεταμένα, tensa, sanantur χαλαστικοῖς & κεχαλασμένα, laxata, συντετακτικοῖς, tendentibus. Libr. 5. cap. 10.

Quotuplicia sint τὰ χαλαστικά; laxantia remedia? Galenus dicit, non unam eorum esse speciem, sed variam & multiplicem. Prius verò quàm species illas proponat, monet, quomodo hæc remedia se habeant, apparere tùm in cure, tùm frequenter etiam in articulis. Hinc Hippocrates in principio libr. de liquidorum usu, δέρμα σκληρὸν μάλαξις: συντεταμένον δὲ χάλασις, cutis dura mollificatio: tensæ laxatio. Articulorum autem laxatio proficiscitur ab immodica ligamentorum & tendinum, quæ circa eos sunt, humectatione: tensio verò accidit, ijs aut plusculum exiccatis, aut refrigeratis, aut inflammatione affectis, aut scirrho obsessis. Cutis verò tùm hæc ob causas, tùm etiam ob musculos illi subjectos in tumorem elevatos, tenditur. Tenditur & in quibusdam ob πωλυσαρκίαν, & ob inflammationem. Hinc patet, non unam laxantium remediorum speciem esse. Alia enim laxare solent ὑγραίνοντα, humectando: alia θερμαίνοντα, calefaciendo: alia μαλάττοντα, emolliendo: alia κενῶντα, vacuando: alia tumores præter naturam καθαίροντα, purgando: alia denique pluribus modis hoc præstando.

Si roges, an & τὰ ἐμπλαστικά adeò varia sint? respondet Galenus, nequaquam, sed omne ἐμπλαστικὸν tenaciter corporis poris, sive meatibus illitum inherere: de quib. in libr. de temperamentis actum. Demonstratum autem est etiam libro quar-

το, τὰ ἐμπλαστικά omni carere mordacitate: esse
insuper substantia terrena ac viscosa.

Utrumque probari potest facili.

Nam quod remedium poros infarcire & ob-

struere debet, id crassum & terrenum sit oportet.
Ἐμπλαστικὸν pharmacum poros debet infarcire &
obstruere. Ergo debet esse crassum atque terre-
num. Liquida enim & tenuia minime infarciunt,
neque obstruunt.

Rursum, quod pharmacum tenaciter inhaerere
debet poris ac meatibus, id decet esse viscosum
& glutinosum. At ἐμπλαστικὸν pharmacum te-
naciter inhaerere debet poris ac meatibus. Ergo
decet esse viscidum, lentum ac glutinosum.

Quod autem mordacitatis expertis esse tenea-
tur, sic probatur. Quod acre est & mordax, id
haerere in poris non potest, sed excernitur facile,
aut partium aliquam liquando, aut certe humo-
rem aliquem ex alto attrahendo. Atqui empla-
sticum debet haerere in poris. Ergo acre & mor-
dax esse nequit. Libr. 5. c. 11.

Quomodo τὰ ἐκκαθαρτικά, ἢ ἐκφρακτικά τῶν
πόρων, poros expurgantia, aut infarctu libe-
rantia, τὰ ἐμπλαστικά, ἢ ἐμφρακτικά, infarcientia
& obturantia, καὶ τὰ ῥυακτικά, extergentia, sive
abstergentia, inter se differant. Τα ἐκφρακτικά
τῶν πόρων differunt ab emplasticis. 1. τοῖς ἐργοῖς
affectu. 2. τῇ φύσει τῆ σώματος, corporis natura.
Etenim emplastica sunt, uti dictum, mordacitatis
expertis.

expertia, viscosa, crassa atque terrena. Ecpbracti-
ca vero, sive eccathartica pororum, viscosa & len-
ta non sunt, neque mordacitatis expertia, verum
nitrosa & subtilia.

Ceterum emplastica & sordes ἐπιπέφοντα, so-
pentina, tantum ratione majoris ac minoris, non
substantie genere inter se differunt. Eodem modo
neque τὰ ἀκαθαρίσματα, ἢ ἐκπρακτικά τῶν πόρων
genere substantie discrepant, sed solum καθ' ἕτερον
καὶ μᾶλλον.

Nam quae sordes in superficie auferunt, v. g.
in cute, aut ulceribus, ea πύρρα, extergentia
nominantur. Quae vero poros ac meatus etiam
expurgant, ἐκπρακτικά καὶ ἐκαθαρίσματα τῶν πόρων
appellata, ea partium sunt subtiliorum & empla-
sticis contraria: nitrosa item atque amara. Ideo-
que cuti imposita sordes abstergunt; intro vero
in corpus assumpta, licet ipsis adjuncta sit aliqua
adstrictio, magnos tamen meatus, quales in vasis
existunt, abstergere & expurgare queunt. Extrin-
secus quidem pori cutis, ob exilitatem, ratione ad-
strictionis, quae quibusdam ἐκαθαρίστικῶς inest, oc-
cluduntur, ac ob id minus probe expurgantur,
quod abstergentem facultatem in altum recipere
nequeant: ac meatus viscerum interiorum, hepa-
tis maximè & lienis, geminam inde nascuntur
utilitatem: unam, quod ob vim adstrictoriam
corroborentur: alteram, quod à talibus ἐκπρακτι-
κῶς expurgentur. Proinde absinthium intus mea-
tus repurgare valet, foris non valet. Constat enim

amara, acerbaq, qualitate, de quib. hic præcipue a-
gitur, ea ad quoslibet meatus extergēdos profunt.
Et cutis ac ulcerum sordes non hæc solum, sed vi-
ribus etiam minora tollere possunt: cuiusmodi sunt
dulcia, quæ tenuium sunt partium: utpote mel, &
ex cerealibus seminibus nonnulla, scil. eruum, fabæ,
hordeum, lupini. Fabacea tamen hordeacea, fari-
na tantum extergit, non etiam meatus ab infar-
ctu liberat. Erui autem & lupinorum, potissimum
si fuerint amara, præter quàm quòd extergunt,
nonnihil etiam meatus expurgare valent. Simile
quid accidit amygdalis amaris. Nam & ista de-
tergunt, & meatus expurgant. Dulcia verò de-
tergunt quidem, at meatus non repurgant. Quin
& urtica semen, non secus atq, eruum & amyg-
dala amara, meatus purgat. Ex eodem genere
etiam sunt scylla, iris, & alia quævis, amarore
vincente prædita. Eadem insuper vi abstergendi
meatusque purgandi prædita sunt nitrum, aphro-
nitrum, seriphon, abrotonum, alia, cum cibo potu-
que sumpta. Crassos quippe lentosque humores
attenuant, quemadmodum τὰ ἑμπελασικὰ tales
reddunt. Aptiora igitur hisce medicamenta, quæ
lentos ac pituitosos thoracis pulmonumque humo-
res ac pus incidant, attenuent atque educant, in-
venire non licet. Expurgant præterea obstructio-
nes hepatis, modicas quoque lienis. Nam quæ ma-
iores sunt, valentiora desiderant, nimirum corti-
cem capparum, radices tamaritis, scolopendrium:
scyllam, & asplenium. Utendum autem istis est
hepatis

hepatis causa per sese. Cum vero lienis gratia
usurpanda sunt, aceto mistis, aut ei incoctis.

Quando thoraci & pulmone accommodanda
sunt, cum melicrato, ptissana, oxymelite, aut ali-
quo vino dulci propinari debent. Verum hæc do-
ctrina ad medendi methodum & ad composit.
medicamentorum pertinent. Libr. 5. c. 12.

VI.

Qualia sint, quæ *δισπντικὰ* dicuntur? Quæ
urinas strenuè movent, dictis sunt acriora & ca-
lidiora. Omne siquidem aere calidum est, ut libr.
4. dictum. Ejus generis sunt semen apij, petroseli-
ni, fœniculi, dauci, agrioselini, smyrnij, seseli, am-
mi, phu, meum, asarum, acorum.

Quod autem ista sint *δισπντικὰ*, sic probatur.

Quæ sanguinem non solum attenuant, sed
etiam fundunt & secernunt, non secus ac coagu-
lum, quod facit, ut serum à lacte separetur, &
residuum coëat, ea reverà *δισπντικὰ* sunt. Hoc
dicta simplicia ista præstant. Ergo *δισπντικὰ*
sunt.

Vt enim renes quod in sanguine aqueum est,
tenue ac serosum, facile ad se trahant, utraq; hæc
efficiunt: nimirum *χύσις αἵματός τε ἀμαλῶδης*,
fusio totius sanguinis, & *διάκρισις*, segregatio se-
ri à sanguine. At neutrum absque valido calore
peragi potest. Sequitur ergò, τὰ *δισπντικὰ* calida
satis esse.

Quæres, utrum talia etiam conveniant ijs,
qui pus ex thorace expuere debent? Respondet
Gale.

Galenus, talia illis planè esse, adversa: idque hoc
argumento planum facit.

Quae expectorationem impediunt, ea talibus
sunt adversa. Δυσπνικὰ recensita impediunt ex-
pectorationem. Ergo is sunt inimica.

Major manifesta est, quoniam empyicis, imò &
phthisicis, expectoratio summè utilis ac necessaria
est.

Minor verò probatur hoc prosyllogismo.

Quae faciunt, ut quod in sanguine serosum est
ac tenue, renes ad sese trahant, quod crassum co-
gatur & exiccetur, ea expectorationem impediunt.

Δυσπνικὰ hoc faciunt. Ergo expectorationem
impediunt.

Minor probatur. Quorum natura est θερ-
μωδύνη, excoalefactoria, Ξηραντική, exiccatoria, συ-
σπνικτική, coactoria, καὶ Δυσπνικτική, secretoria, ea fa-
ciunt, ut quod in sanguine est serosum, ac tenue,
renes ad se trahant, quod verò crassum, cogatur
& exiccetur. At talis est natura Δυσπνικτικῶν. Ergo.

Si roges, qualia ergò deceat illa esse, quae ma-
terias expectorare tenentur? Responder Galenus,
debere illa habere vim τρυπητικὴν, incidendi, sive
dissecandi, sed non tamen insigniter calidam.

Probatque istud hoc modo.

Quod admodum siccatur, id facit, ut materia
pectori & pulmonibus impacta difficulter expua-
tur. At medicamentum valde calidum admodum
siccatur. Ergò facit, ut materia pectori pulmoni-
busq; impacta difficulter expuatur.

Hinc

Hinc fit, ut expectorantia medicamina com-
moditatis gratia, quò scil. officium suum eò me-
lius facere possint, cum sorbitionibus ac potioni-
bus humectantibus exhiberi debeant. Quæ renes
expurgant, incidentia quidem & dissecantia
sunt, verùm larga humiditate non egent. Lib. 5.
cap. 13.

VII.

Qualia sint illa, quæ in renibus *καρσώδεις*
συσώδεις, callosas, sive tophaceas materias, inci-
dere tenentur? Talia ait Galenus & ipsa qui-
dem etiam *ικανώς τρυπητά* sunt, admodum inci-
dentia, sed caloris minimum possident. Probatum
hoc sequenti medio.

Quod τὸν *καρσόν* *συσώδεις*, porum, sive callum
exiccando contrahit, id non incidit, neque dividit.
At quæ sunt præcalida τὸν *καρσόν*, h. e. callum,
tophum, sive calculum in renibus contrahunt, h. e.
magis exiccant atque indurant. Ergo non inci-
dunt, neque dividunt.

Quæ igitur minus calida sunt, & tamen inci-
dendi dissecandique virtute donata, ad hoc offi-
cium in renibus præstandum meliora quoque sunt:
ut radices τὸν *βασιλικῶν ὀνομαζομένων ἀσπαρά-
γων*, regionum asparagorum, rubi, betonica, polium,
ochra, vitrum ustum, acetum scilliticum, aliaque
hujus generis multa. At Thessalus *σκαώτατος*,
insulsissimus ac imperitissimus, sicuti pleraque alia
artis dogmata probris ac contumelijs affecit, ita
& hæc quoque discerpere, ac convitijs proscindere
mini-

minimè erubuit, mordicus defendens, nullum
medicamentum idios esse ἡπατικόν, νεφριτικόν, ἢ
πλευριτικόν. Libr. 5. c. 13.

VIII.

De quorum medicaminum natura & qua-
litatibus agendum deinceps? Galenus ait, se
de illorum acturum esse qualitatibus, quæ præce-
dentibus, h. e. quæ ἐκφρακτικοῖς, ῥυπτικοῖς, διερρη-
κτικοῖς & τμητικοῖς sunt vicina. Præcipuè verò de
rarefacientium, quæ dicantur ἀραιωτικὰ, & de
aperientium, quæ ἀνασωματικὰ appellantur. Prius
autem nomina illorum distinguenda, & quid
quodlibet eorum propriè sit, declarandum esse mo-
net.

Quæ ergo cutis poros reserant, ἀραιωτικὰ vo-
camus: quæ orificia vasorum recludunt, ἀνασωμα-
τικὰ dicimus. Hisce contraria sunt 1. τὰ πυκ-
νωτικὰ, condensantia, quæ poros contrahunt:
2. quæ oscula vasorum occludunt, quæ tamen
proprio nomine carent, sed generalibus duntaxat
quibusdam nominibus exprimuntur, & συνάγοντα,
centrahentia, κλεία, occludentia, σφίγγοντα, con-
stringentia, καὶ σπυρνύοντα, obstruentia nuncupantur.

Ἀραιωτικῶν autem natura modicè est calida,
minimè sicca & tenuium partium.

Ἀνασωματικῶν acris, mordax, substantiæ crassæ,
Πυκνωτικῶν frigida, sed non terrena, neque aë-
rea, verùm potius aquea.

Τῶν κλείων, eorum, quæ oscula vasorum clau-
dunt, frigida crassarumque partium.

Exempto

Exempla rarefacientium sunt chamamelum,
althæa, oleum chamamelinum & althæa, oleum
cucumeris asinini, ol. vetus, cicinum & raphani-
num.

Exempla aperientium sunt ea, quæ acria sunt
& terrena: ut cyclaminus, allia, cepæ, fel tauri-
nam, oleum irinum & amaracinum, quæ etiam
cæcas aperiunt hæmorrhoidas.

Quæ uteri os à phlegmone, aut scirrho, aut
ariditate occlusum aperire dicuntur, per accidens,
non autem per se & primario aperiendi habere
facultatem censentur. Quemadmodum nec ea, quæ
labiorum à phlegmone occlusorum, aut genarum,
aut narium, aut gutturis, aut præputij, aut sedis,
aut osculi alterius alicujus partis inflammatio-
nem sanant, occlusionemve corrigunt. Dicuntur
enim solvere inflammationem, nequaquam verd
ἀσπομῶν nomine veniunt. Quocirca in errore
versatur Dioscorides, quando medicamen, quod
laxat, emollit, humectat, aut phlegmonem tollit,
ἀσπομῶν nominat.

Atque hæc est aperientium & rarefacientium
natura: sequitur ea, quæ contrariis inest phar-
macis.

Ποικυλῶν ea est χρεῖσι, quæ aquæ frigide,
sempervivi, portulacæ, tribuli viridis, psyllij, pilo-
sella, sive auricula muris, lenticula palustris, & in
summa eorum, quæ refrigerant, sed non adstrin-
gunt. Proinde & mandragora, cicuta, hyoscyamus,
papaver, si modicè usurpentur, condensant. Sin
libe-

liberalius, non modo condensant, sed etiam stupe-
faciunt. Si vero plurimum, non solum stupefa-
ciunt, verum etiam enecant.

Συγγρόλων, σφιγγόλων, ἢ σεγγύλων, quæ supra
contraria esse diximus τοῖς ἀσπομώλικοῖς, substantiâ
est crassa, frigida, & adstrictoria, eorum scil. quæ
acrimoniam admistam non habent. Exempla tra-
dita fuerunt libr. 4. ubi dictum, substantiam eo-
rum esse terrenam ac frigidam.

Quod autem ista vasorum orificia præter na-
turam aperta occludere ac contrahere valeant,
Galenus tali probat argumento.

Quibus medicamentis adsunt ea omnia, quæ ad
occlusionem & contractionem orificiorum in vasis
requiruntur, ea hæud immerito vasorum orificia
præter naturam aperta contrahere & occludere
statuuntur. At dictis medicamentis talia adsunt
omnia. Ergo merito statuuntur claudere orificia
in vasis.

Minor probatur. Quæ medicamenta ob sub-
stantiæ crassitiem foris incambunt, nec parvos
meatus penetrare possunt: frigiditate insuper sua
intro premunt, & undique in sese contactâ
vicinæque corpora cogunt & contrahunt, ac pro-
inde siccando humorem depascuntur, partemque
adstringendo roborant, ijs adsunt ea omnia, quæ
ad occlusionem & contractionem meatorum exi-
lium requiruntur. Medicamenta ἀσπομώλικοῦ
contraria, quæ συγγρόλα, σφιγγόλα, καὶ σεγγύλα
fuerunt appellata, hæc omnia præstant. Ergo ijs
adsunt

adsunt ea omnia, quæ ad occlusionem & contractionem exilium meatuum requiruntur. Ut enim foris à manibus meatus corporum contrahi constringique possunt, ita in corpore vasorum oscula à talibus remediis, quæ frigida, crassa, sicca & adstringentia, occludi contrahique solent. Libr. 5. cap. 14.

IX.

Possintne ea simplicia, quæ frigida quidem sunt, aut æquè, aut etiam intensius, quàm prædicta, sed aqueæ substantiæ, similiter poros contrahere? Responder Galenus, talia quidem contrahere & constringere posse vasorum oscula, sed ἀδυνάως, debiliter.

Confirmat istud hoc argumento.

Quæ aquea sunt, mollia sunt. Dicta modò simplicia aquea sunt. Ergo mollia.

Quæ autem mollia existunt, ea valenter contrahere & constringere non possunt. Dicta simplicia mollia sunt, quia aquosa. Ergo valenter contrahere & constringere nequeunt.

Nam quod valenter, ισχυρῶς, constipare & constringere debet, id robur quoddam ἀνιστατικόν, renitens, καὶ σκληρόν, & durum habere oportet. At tale robur aquea & mollia simplicia non habent. Ergo neque valenter constipare & constringere possunt. Valent ergo talia quidem exiles poros in unoquoque corpore contrahere & condensare, τὸ δ' ὅλον ὄργανον, totum verò instrumentum, undiquaque constringere nequeunt.

PP

QUA-

Quapropter ejusmodi simplicia συνωλιμὰ quidem sunt, non tamen στενωλιμὰ, obstructiva. Vocat autem Galenus hoc loco στενωλιμὰ illa simplicia, quæ τὰ ἀιδνήμια ἐκκρίσει, sensibiles excretiones cohibent. Nam corpus στενωλιμὸν, quod σέχει, sive claudit, ac continet in se, nihil, quod sensu percipi queat, ex sese emittit, στενωὸν nuncupatur. Recensita igitur simplicia ejus sunt temperatura ac facultatis, sicuti expositum.

At τὰ ἀραιωλιμὰ prorsum quidem calefaciunt, non autem valde calida, & sicca esse tenentur.

Quòd calida esse debeant, sic probatur.

Quæ simplicia debent fundere & laxare substantiam, porosque aperire & dilatare, ea calefacientis sint naturæ oportet. Τὰ ἀραιωτιμὰ hæc facere debent. Ergo calida sint oportet.

Quòd non valde calida esse deceat, hunc in modum stabilitur.

Quæ valde calida sunt, acria sunt, & horrorem inducunt. At τὰ ἀραιωλιμὰ horrorem inducere non debent. Ergo non debent etiam valde esse calida.

Quòd denique non valide siccare debeant, sic confirmatur.

Quæ potenter sicca sunt, ea sensilia corpora colliquant & dolorem in ijs pariunt. Τὰ ἀραιωτιμὰ hæc non facere debent. Ergo potenter sicca esse minimè decet. Lib. 5. c. 14.

X.

Qualia sint ἰσχαρωλιμὰ, καυσικὰ, σηπτικὰ, καὶ καθα-

καθαυρήλικα? Quae simplicia ἀλύτως, sine molestia
calescunt, ea sola omnium sunt ἀραιωτικά, rare-
facientia. Si verò non modò fuerint calida, sed
etiam consistentia crasse, siquidem sint vehemen-
tia, & καυσικά; h. e. urentia, tum & ignis instar
συντρίκει τὰ σώματα, corpora colliquant, & escha-
ras, sive crustas instar cauteriorum efficiunt. Sin
debiliùs, quàm ut urere queant, calesciant, ἀνα-
τομοτικὴν δυνάμιν obtinent. Itaque omne medi-
camentum ἀνατομοτικὸν substantie quidem terreae
est atque ignea, non ita tamen calidum, ut urat.
Si verò καυσικὸν sit, non tamen admodum λεπτο-
μερές, id planè ἄδνηλον erit, h. e. ab omni morda-
citate alienum: aut exiguo saltem tum dolore,
tum morsu carnosas partes eliquabit. Nam quod
non alterat ἀβρόως, confertim, ut vehementer
calida, quodque non agrè penetrat, ceu τὰ παχυ-
μερή, latentem actionem obtinent. Alterationes,
enim, quae subito confertimque fiunt, mutationes
sunt maximè sensibiles: itemque penetrantiores,
quae sunt violentae. Quod enim in crassa substan-
tia est καυσικὸν, id cuicumque parti inhaerit, in-
fixum ritu stipitis excruciat. Et hoc quidem est
ἰσχυρωτικὸν, perinde ut τὰ καυσικά.

Verum de quib. iam agitur, ἰσχυρωτικά non
sunt, sed vocantur σπυλικά, putrefacientia, non
quidem ἰδίως καὶ κρύως.

Etenim quae verè sunt σπυλικά, humectant &
calescunt. Dicta simplicia non humectant, non
calescunt. Ergo verè σπυλικά non sunt. Dicun-

tur autem analogicè συνληκὰ, ed quòd ab utrisque
 nullo doloris sensu corruptio fiat. Multis quippe mo-
 dis aliquid corrumpi potest. Nam quæ plus nimio
 vel calefacta, vel refrigerata, vel siccata, vel hu-
 mectata sunt, ea omnia corrumpi dicuntur. Ve-
 rùm non quicquid corrumpitur, σήπεται, putresce-
 re asserimus: sed quæ cum fœtore corrumpuntur.
 De nominib. autem non admodùm sollicitos nos
 esse decet: sed potius novisse expedit, τὰ συνληκὰ
 ut auripigmentum, arsenicum, sandaracham,
 chrysocollam, dryopterin, pityocampen, aconitum,
 & τήκειν, eliquare, & συντήκειν, colliquare, at po-
 tissimùm carnem tenellam, idque χωρίς ὀδύνης,
 absque dolore. Inter illa verò quædam sunt, quæ
 ἰδίως καθαρτικὰ vocantur: ἧςque utuntur πρὸς
 τὰς ἐπελωσεις τῶν ὑπερσαρκέντων ἐλκῶν, ad in-
 ducendam ulceribus, in quibus caro excrescit, ci-
 catricem. Quæ tamen & ipsa septicæ sunt fa-
 cultatis, verùm debilioris: ed quòd extimam solùm
 superficiem, quam contingunt, detrahant, non ta-
 men in altum penetrare valeant. Quanquam nec
 talia reverà (ὄντως) facultatis sint ἐπελωτικῆς. Id
 quod planum fit hoc argumento.

Quæ verè sunt ἐπελωτικὰ, non detrahere, neque
 liquare sunt nata, sed indurare & deficcare: ut
 sunt alumen, galla omphacitis, es ustum, præser-
 tim quod lotum. Hoc enim omnium ἐπελωτικῶν
 est longè præstantissimum.

Probatur istud hoc modo. Quod simplex probè
 cicatricem inducit, id μετρίως, moderatè adstrin-
 git

git atque desiccet. Hoc facit *as ustum* & *lotum*.
Ergo. Ad hoc ἐπυλωτικῶν genus etiam pertinet
fructus spinæ Ægyptiæ, acacia dictus, & malico-
rium. Lib. 5. c. 15.

XI.

Quæ sint propriè dicta ἐπυλωτικά, & qua-
lia sint? Galenus conqueritur, quòd non solum
apud plerosq; Medicos confusa sit simplicium ap-
pellatio, verùm etiam facultatis medicamentorum
cognitio. Nam quæ carnem detrahunt & colli-
quant, græcè καθαρετικά καὶ συντηκτικά dicta, illa
nonnunquam ἐπυλωτικά vocant: eò quòd illorum
usu ulcera sæpè ad cicatricem perveniant. Verùm
Galenus hoc placitum sic refutat.

Quæ neque πρώτῃ, neque κατὰ τὴν οἰκείαν ἰσ-
τῶν δύναμιν, neque ἐπὶ πάσῃ χρῆσει cicatricem
inducunt, ea ὄντως ἐπυλωτικά non sunt. At τὰ
καθαρετικά καὶ συντηκτικά τῆς σαρκὸς, neq; πρώτως,
primario, neq; κατὰ τὴν οἰκείαν ἰστῶν δύναμιν, pe-
culiari ipsorum facultate, neq; in omni usu cica-
tricem inducunt. Ergo ὄντως ἐπυλωτικά non sunt.

Minorem Galenus probat.

Quæ medicamenta in subtilissimum pollinem
trita, in minima solum quantitate per specilli
cuspitem carnem leviter contingunt, eique cica-
tricem in ulcere inducunt: in largiore autem ei-
dem inspersa mordicant liquantque carnem, &
ulcus cavum efficiunt, ea neque πρώτως, neque
propria virtute, neque semper cicatricem indu-
cunt. Prius faciunt τὰ καθαρετικά καὶ τὰ συν-

ἰσχυρὰ. Ergo neque αἰσθητῶν, neque propria virtute, neque semper in quovis usu cicatricem pariunt.

Contra, quæ primario, virtute propria, & semper, etiam in larga satis copia adhibita, ulcera cicatrizant, ea revera & proprie ἐπουλωτικὰ dici merentur. At quæ carnem ita alterant, ut similis cuti evadat, contrahendo scilicet constringendo, constipando, densando, siccando, & calli instar indurando, primario, virtute propria, & semper, etiam in magna copia imposita, ulcera cicatrizant. Ergo hæc revera & proprie ἐπουλωτικὰ dici merentur: καθαρτικὰ vero secundario solum & per accidens, sicut & ea, quæ absque adstrictione desiccandi facultatem habent, mordacitatis expertem. Nam & hæc etiam cicatricem inducunt per accidens, ut myrrha, lithargyrus, combusta ostrea, diphryges. Hæc enim, si sicca inspergantur, cicatricem sæpenumerò creant. Sæpenumerò, quia aliquando actione sua frustrantur, eò quòd nec primario, nec propria vi operentur.

Omne ergò ἐπουλωτικὸν ulcerus planum cicatrice claudit. Omne autem σαρκωτικὸν mediocriter citraque morsum abstergendo cavitatem ulceris implet. Libr. 5. c. 16.

XII.

Quæ medicamenta dicantur ἐλκτικὰ, attrahentia? qualia sint ratione substantiæ & temperaturæ? & quotuplicia sint? Ad primum respondetur, attrahentia esse, quæ ex alto vehementius

mentiùs extrahunt. Ad secundum dicitur, at-
 trahentia calida esse & tenuium partium: &
 magis talia esse, quæ sunt tenuiora. Ad tertiam
 responder Galenus, attrahentia esse triplicia.
 Quædam ἀλοφῶν talia, nempe κρᾶσι calida: ut
 dictamnus, propolis, thapsia, sagapenum, succus cy-
 renaicus, & μνδixός, & similia alia. Nonnulla
 ἐκ σπυρδόνων, ex putrefactione, ut fermentum &
 vocatum Ἰωρικόν. Quodsi fimi quoque putridi
 fuerint, utique omnes attrahendi facultate polle-
 bunt. Verùm non parva in illis est diversitas. Co-
 lumbinus enim admodum attrahit. Ex equo au-
 tem utrinque ab hoc recesserunt, ad calidius qui-
 dem anserinus: ad frigidius verò gallinaceus: hoc
 etiam magis vincuntur humanus & suillus. At
 canum stercus simile est medicamentis ῥοπλικοῖς,
 abstergentibus, præsertim si ossibus vescantur. Cro-
 codilorum autem terrestrium magis id perficit.
 Aliqua denique attrahentia sunt ὁμοιότητι σολό-
 τῆν, familiaritate qualitatis, quod nil est aliud,
 quam ὁμοιότητι τῆς ὅλης ἰσῖας, similitudine totius
 substantiæ: velut ea sunt quæ nutriuntur. Hæc
 enim τὰς οἰκείας τροφὰς, familiaria nutrimenta
 attrahunt. Ex hoc tertio attrahentium genere
 sunt τὰ καθάρωντα πάντα, omnia purgantia phar-
 maca, & quedam etiam ἀλεξήθῆσια.

Hujus verò albi medicamina omnia necessariò
 sunt calida. Sed quæ essentius sunt similia, quod
 calidius est, id potentiùs attrahit. Confirmat hoc
 Galenus tali argumento.

Quæ geminam habent attractionis causam, ea
potentiùs attrahunt, quàm quæ causam attra-
ctionis tantùm unam in se habent.

At ὁμοία τῶν ἰσίων, θερμότερα δὲ, quæ essentiis
similia sunt, calidiora verò aliis, geminam habent
attractionis causam; τὴν ὁμοιότητά τῆς ἰσίας, καὶ
τὴν θερμότητά σφοδρότεραν. Ergo potentiùs attra-
hunt ijs, quæ unum duntaxat calorem obtinent.

Nihil autem refert, sive ἐπισπαστικὴν, sive
ἑλκτικὴν, sive ἑλκυστικὴν hanc attractricem medica-
minum facultatem appelles. Sunt enim vocabula
ἴστα ἰσοδυναμῆντα, equipollentia. Lib. 5. c. 17.

XIII.

Quæ vocentur ἀποκρηστικὰ, repercutientia?
qualia sint substantia & crasi? & quæ ex ijs
sint validiora? Ἀποκρηστικὰ nominantur, quæ oc-
currentes sibi succos in altum repellunt. Tempe-
ramento sunt frigida, substantia crassa. Et quod
frigidiora sunt, quòque crassiora, eò repercutiunt
vehementiùs, ut τὰ σύφοντα, adstringentia. Lib. 5.
cap. 17.

COROLLARIA.

I.

Utrum medicamenta tantùm in nos a-
gant, an etiam vicissim aliquid à nobis
patiantur? Galenus quidem l. 1. simpl. cap. 1.
medi-

medicamenta definit, quòd sint ἀλλοιωτικά τῆς φύ-
σεως ἡμῶν, naturam nostram alterent. Videntur
ergò tantùm agere: alimenta autem pati, quia
attrahuntur, retinentur, concoquuntur, apponun-
tur, agglutinantur, tandemque prorsùs assimilan-
tur. Verùm & medicamenta aliquid à corpore
nostro pati videntur, quatenùs à calore ejus in
actum deducuntur, & quatenùs aliquando actio-
ne sua frustrantur, ut purgantium exemplo de-
clarari potest. Sed respondetur, medicamenta, si
proprius illorum finis & usus spectetur, rectè agen-
tia vocari: quoniam corpus nostrum ex statu præ-
ter naturam ad statum naturalem reducunt: que
sanè mutatio alteratio quedam est. Prestant au-
tem hoc vel per se & directè, quando suis quali-
tatibus contrariis in nos agunt: vel per accidens
& indirectè, cùm vacuant. Vacuatis enim v. g.
ferventibus humoribus in febris ardenti, alteratio
corporis consequitur, idque refrigeratur. Licet au-
tem à calore corporis nostri actuentur, hacque ra-
tione aliquid patiatur, tamen cùm in actum sunt
deducta, corpus alterant. Et quamvis interdum
nihil operentur, sed actione sua frustrentur, id ta-
men per accidens solùm fit: vel quia ab egro im-
pediuntur assumpto cibo, hausto potu, somno capto,
corpore immodicè moto, &c. vel quia non in justa
dosi fuerunt prescripta. Inter agens enim & pa-
tiens quantitatis ratione debet esse certa propor-
tio. Vel quia ipsa medicamina vieta sunt, obsoleta,
& viribus orbata.

II.

An non etiam alimenta in nos agant? Videntur omnino agere, quia alunt & augent corpus nostrum. At alere & augere est aliquid agere. Verum propterea alunt & augent, quia pariuntur. Ut precedenti corollario dictum. Nisi enim illas passiones omnes sustinerent, alere & augere corpus nostrum nunquam possent.

III.

Pus quid? quæ illius materia? quæ forma? quæ efficiens? quis finis? Pus quid sit, ex causis patebit. Definitionem enim illius ex causis paulò post proponemus. Materia ab Hippocrate in sine libeùtì *αερί τσοφόν* traditur triplex: sanguis, caro, & humiditas alia. Quod sanguis materia ejus sit, liquet ex inflammationibus, quæ, ut Galenus in med. methodo loquitur, sanguinea fluxionis soboles sunt. Is enim in pus mutatur: quamvis etiam quedam inflammationes non per modum *εκ τυνόσεως*, sed per modum *διαφθορῆως* solvantur. Priori modo desinunt inflammationes magnæ, quarum materia crassior, & calor materiam non prorsus vincere potest. Posteriori terminantur inflammationes minores, quarum materia est subtilior, & calor potens, ita ut materiam, quæ influxit, superarit.

Quod caro, & maxime que contusa, puri materiam præbeat, restatum faciunt ulcera cava, qua inflammationes aliosque tumores quandoque sequi solent. Hujus autem cavitatis nulla est causa
alia,

alia, quàm quòd caro sit exesa, liquata, inque pu-
rulentam substantiam resoluta.

Quòd alij quoq; humores in pus vertantur,
quanquam rarius, quàm sanguis, itidem ex Hip-
pocrate constat. Nam aphor. 20. sect. 7. scribit,
maligni erysipelatis notam esse, si putredo, aut
suppuratio illi superveniat. At erysipelas à bile
ortum ducit, veluti Galenus l. 3. sympt. caus. c. 2.
docet. Aphor. 38. sect. 7. dicit, destillationes in
ventrem superiorem ad suppurationem pervenire
intra dies 20. At per destillationes illas Galenus
in comm. catarrhos, qui à capite per arteriam
asperam feruntur, intelligit. Hi autem utpluri-
mum pituitosi esse solent: ut in asthma, tussi,
& orthopnoea experimur. Et in prognost. etiam
oedemata, quæ secundum Galenum l. de tumor.
p. n. c. 9. tenuis pituita proles sunt, suppurari ait
Hippocrates. Cui Galenus comm. 2. in l. pro-
gnost. §. 35. 37. & 39. suffragatur.

Efficiens puris causa duplex est: una princi-
palis, nimirum Natura, sive facultas concoctrix:
altera instrumentalis, scil. Calor. Vtraque enim
ex monumentis Galeni elicitor. Sic enim ille de
puris generatione comm. 2. aphor. 47. Pus ex
sanguine ortum habet; qui semimalam transmu-
tationem nanciscitur. Nam mala simpliciter cum
putredine fit olida: sicuti quæ simpliciter optima,
ipsa est partium nutritio. At quæ pus generat,
medium inter has locum obtinet, neque à solo ca-
lore p. n. neque à solo secundum naturam fieri
consue-

consuevit. Et lib. 5. simpl. c. 6. dicit, tres fieri in
animalium corpore ἀλλοιώσεις. Primam planè esse
secundum naturam: coctionem scil. ventriculi, he-
patis & vasorum, eamque spectare ad nutritio-
nem. Secundam planè contra naturam, prio-
rique contrariam, & observari in ijs, quæ putre-
scunt. Tertiam ex utraque mistam & mediam:
partim quippiam primæ, quæ est s. n. partim verò
aliquid illius, quæ p. n. existit, obtinentem. Alte-
rationi enim, quæ planè s. n. est, duo hæc insunt:
nempe ut ex materia animantis familiari fiat
alteratio, & ab innato calore penitus superetur.
Ea verò quæ p. n. est, ab alieno fit calore, & ad
nihil prodest. At media, quæ suppurationes comi-
tatur, ab innato quidem proficiscitur calore, sed
non planè vincente. Neque enim ex materia fit
prorsus benigna: neque tamen etiam ex omnium
malis. Quare, quemadmodum alterationes s. n.
quæ ab innato calore proveniunt, à simili extrin-
secus juvantur, sic & quæ in puris generatione
observatur. Libro de tum. p. n. c. 3. monet, pus
vincente natura fieri. Est enim, ut ex l. 5. simpl.
c. 9. constat, ἐκ τῶν ὄντων ex numero naturalium ope-
rum, eo quòd aliqua in ea concoctio perficiatur.
Quod ipsum quoque l. 1. de differ. febr. c. 6. in-
nuat, inquiens, suppuratio est quedam putrefactio,
sed tamen & concoctio. Optimum quippe pus su-
perante integrè Natura peragitur.

Forma puris in colore, odore, & substantia,
sive consistentia posita est. Optimum verò pus iux-
ta

ta Hippocratem in prognosticis, & Galenum
tūm in comm. tūm libr. 1. de febr. diff. cap. 6.
album est, crassum, æquale, læve, minimèque fœti-
dum.

Album est, quoniam conficitur à calore venarum, arteriarum, nervorum, membranarum, ligamentorum, ossium, cartilaginum, aliarumque partium spermaticarum, quæ albæ sunt. Omne vero quod transmutat, in colorem sibi similem transmutat: ita dictante Galeno comm. 2. in prognost. §. 42. Est deinde crassum: quia suppuratio est quedam concoctio: ut habetur lib. 5. simpl. c. 9. At omnis concoctio secundum Aristotelem l. 4. meteor. c. 2. fit incrassando. Est tertio æquale: quia calor insitus per omnes illius partes permeavit, & uniforme id reddidit. Est quarto læve, eandem ob causam. Est quinto minimè fœtidum: quia calor natus vicit extraneum. Hic enim si superiores obtineat partes, tunc materia, quæ in partem influxit, corrumpitur, sicut & pars ipsa. Unde putredo: unde fœtor.

Pessimum pus notas habet planè contrarias, ob causas contrarias. Est enim lividum, tenue, inæquale, fœtidum, &c.

Malum differentias habet varias. Nunc enim in uno, nunc in pluribus accidentibus ab optimo recedit. Cujus rei causam Galenus l. 1. de differ. febr. c. 6. vel in naturam, tanquam causam efficientem, vel in humorem, qui in pus mutandus, tanquam materiam, refert. Nam natura quando-
doque

doque adeò debilis est, ut suo officio perfectè fun-
gi non possit. Interdum verò materia subjecta
ita est vitiosa, ut meliorationem non admittat.

Finis & Scopus, sive intentio naturæ in puris
generatione est quidem assimilatio, sive nutritio.
Verùm, cum materia, cuius assimilationem natu-
ra intendit, ad eam inepta sit, ideo in tantum
eam concoquit, & similem facit, in quantum
potest. Quando verò eam ulteriùs coquere, &
elaborare nequit, tandem illam expellit: idq; per
partem, in qua suppuratio facta, facultatem expul-
tricem: quemadmodum Galenus l. de tumor.
p. n. c. 3. docet.

Ex hisce causis talem conficimus puris defini-
tionem. Pus est humor putris, à facultate conco-
ctrice per calorem nativum ex sanguine, carne,
aliove humore, eum in finem genitus, ut peccans
materia in quibusdam tumoribus, ulceribus, vul-
neribus &c. meliùs faciliùsque evacuari queat,
cum partibus, ut natura quidem intendebat, assi-
milari non potuerit.

IV.

An pus humor sit? cur putridum sit? Et
num pus omne eundem putredinis gradum
habeat? Pus humorem esse, sensus ostendit,
quia humoris in modum diffluit, nec suo termino
contineri potest, illud maximè, quod est subtilio-
ris consistentiæ. Huc accedit, quòd ex humore sit
genitum, & fluidam adhuc consistentiam servavit.

Putridum autem esse, exemplo inflammatio-
num

num declarari potest. Nam cum in partem phleg-
mone obsessam materia ejus decubuit, & per va-
cua illius spatia est diffusa, meatus ejus undique
occluduntur, & perspiratio, sive ventilatio inter-
cipitur, unde perinde, atque alia omnia, quæ per-
spiratu carent, & alieno in loco vehementius in-
calescunt, computrescit.

Non est autem perpetuo par putredinis gra-
dus in quovis pure. Nam si nativus partis calor
admodum debilis sit atque infirmus, humor permul-
tum putrescit, omniaque a natura plurimum rece-
dunt: presertim si ipsa quoque materia sit valde
mala: sitque pus olidum, nigrum, lividum, tenue, &
in substantia inequale. Sin calor sit validus, &
concoctrix facultas robusta, materia quoque non
usque adeo vitiata, putredo oritur levis, minimusque
foetor. Vitari tamen putredo non omnino potest,
licet & concoctrix virtus firmis sit instructa viri-
bus, & calor sat fortis, illumque humorem, qui in
parte inflammata computrescit, substantia partis
assimilare satagat. Id enim ne assequatur, calor
p.n. in humore putrido jam conceptus impedit. Dux
quippe causa hic se offerunt, quæ invicem pugnam
exercent: calor s.n. & calor p.n. quarum quæ su-
perior evaserit, notas suas puri imprimi, suamque
victoriam odore, colore, & consistentia in lucem
profert. Etenim, si pus fuerit album, leve, modice
crassum, equale, minimumque foetens, indicio est,
coctricem facultatem viribus pollere, caloremque
nativum similiter se habere. Sin pus contrarium

appo-

appareat, de imbecillitate virtutis coctricis, & languore caloris nativi attestatur. Vide hac de re Galenum plenius differentem lib. 1. de differ. febr. c. 6.

V.

Quid sint ἐμπλαστικά medicamina? unde dicta? qualia sint? quotuplicia? Emplastica medicamenta dicuntur, quæ poris corporis illita tenaciter hærent: seu quæ poros infarciunt atque obturant.

Nomen habent à verbo ἐμπλάσσω, ἢ ἐμπλάττω, quòd inter alia significat illino, infarcio.

Statuuntur ab authoribus duplicia. Quædam terrena sunt, crassa & sicca: sed citra morsum: ut cerussa, calx, gypsum, exquisite lotum. Adhæc bolus Armena, terra Lemnia, pompholyx, &c. Nonnulla tenacia, mista ex aquosa & terrena substantia. Tenacia tamen utraque; ac propterea ἐμπλαστικά. Posterioris generis sunt amyllum, ovi albumen, caseosa lactis pars, tener recensque caseus, tragacantha, gummi Arabicum, mastiche, adipēs, qui nondum acrimoniam vetustate acquisiverunt, eoque magis, quòd sicciores magisque terrei fuerint: farina triticea, & fabarum, cum ovi albumine, aut alio liquore subacta. Emplastis remedijs opposita sunt τὰ ὑπλικά, detergentia, quæ lentos glutinososque humores visceribus, aut internis meatibus, aut etiam ulceribus cutisve poris p. n. adhaerentes, eluunt.

F I N I S.

21a 2663

ULB Halle 3
006 549 195

1009

MA

6

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 8
Centimetres

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

Farbkarte #13

B.I.G.

